

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 6Co/604/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4200899927
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 02. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lýdia Gálisová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2015:4200899927.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a sudkýň JUDr. Dagmar Podhorcovej a JUDr. Marty Polyákovej, v právnej veci navrhovateľov: 1/ J. J., nar. XX.XX.XXXX, bydlisko: Q., G. M. XXXX, 2/ R. J., nar. XX.XX.XXXX, bydlisko: Q. M., F. XX, 3/ S. J., nar. XX.XX.XXXX, bydlisko: F., X. XXXX/XX, zastúpených: JUDr. Roman Blažek s.r.o., advokátska kancelária so sídlom Komárno, Pohraničná 4, za ktorú koná JUDr. Roman Blažek, advokát, proti odporkyňi: J. F., nar. XX.XX.XXXX, bydlisko: Q., Y. XX, zastúpenej : Mgr. Elena Szabóová, advokátka so sídlom Nové Zámky, Kapisztóryho 2, o určenie, že odporkyňa nie je vlastníčkou nehnuteľnosti, o odvolaní odporkyne proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 21. júla 2014 pod č.k.10C/14/2000-720 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa p o t v r d z u j e.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom prvostupňový súd určil, že nehnuteľnosti vedené Správou katastra X. na LV č. XXXX pre kat.úz. Q. ako parc. č. 4354, 12909, 2324, 2993/1, 4078, 4514, 6793/2, 6794/2, 12907, 12908, 13991/1, 13992/1, 14733, 14734 vo výmerách uvedených vo výrokovej časti rozhodnutia v celosti a na LV č. XXXX pre kat. úz. Q. ako parc. č. 3807/1 o výmere 2852 m², parc.č. 3808/1 o výmere 32 v podiele 1/2 k celku, na LV č. XXXX pre kat. úz. Q. ako parc. č. 5238 o výmere 2492 m² v podiele 1 celku netvorí vlastníctvo odporkyne. O trovách konania rozhodol tak, že o nich rozhodne do 30 dní od právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. V dôvodoch písomného rozhodnutia poukázal na výsledky vykonaného dokazovania, ustanovenie § 80 písm. c/ OSP a § 123, §126 Občianskeho zákonníka. Podrobne poukázal na výsledky vykonaného dokazovania výsluchom účastníkov konania, listinnými dôkazmi, na základe ktorého dospel k záveru, že nehnuteľnosti tvoriace predmet konania nadobudli do vlastníctva právni predchodcovia navrhovateľov T. J. a jeho manželka F. rod. A. na základe Výmeru o prúdele do vlastníctva č. 1198-51/I-240/950, kedy sa poľnohospodárske nehnuteľnosti prideliť počnúc rokom 1945 Poverením pódohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave podľa nariadenia SNR č. 104/1945 Sb. a nar. č. 104/1946 Sb. výmermi o vlastníctve pôdy Osídlovacím úradom pre Slovensko v Bratislave, neskôr Krajskými národnými výbormi podľa zákona č. 147/1947 Sb. a Vládneho nariadenia č. 30/1948 Sb. výmermi o prúdele do vlastníctva a Okresné národné výbory podľa zákona č. 142/1947 Sb. a č. 46/1948 Sb. prúdeľovými listinami. Uvedené listiny sú aj v súčasnosti dokladmi o vlastníctve k prideleným nehnuteľnostiam. Podľa právnych predpisov o pridelení majetku mali zápisy do pozemkovej knihy zaobstarat' na náklady štátu príslušné orgány, hlavne Poverenie pódohospodárstva a pozemkovej reformy. Zápisy nemali konštitutívny charakter. Výmer o prúdele do vlastníctva č. 1198/51/I-240/950 zo dňa 07.04.1950 je platnou listinou spĺňajúcou všetky náležitosti stanovené zákonom. Podľa nej právni predchodcovia navrhovateľov najneskôr dňom 07.04.1950 nadobudli do vlastníctva nehnuteľnosti tvoriace predmet sporu. F. J. zomrela XX.XX.XXXX a nehnuteľnosti, ktoré mala vo vlastníctve v podiele 1 darovala navrhovateľke v 1. rade. T. J. zomrel XX.XX.XXXX, na základe dedičského rozhodnutia p.zn. D 472/66 bolo vyporiadané dedičstvo, ktoré potom na základe dohody o

vyporiadání dedičských podielov nadobudol T. J.. Ten ich potom previedol v podiele 3/5 na navrhovateľku a po 1/5 na navrhovateľov v 1. a 2. rade. Na listoch vlastníctva je ako vlastníčka nehnuteľností vedená odporkyňa na základe osvedčenia o vydržaní vlastníckeho práva zo dňa 03.04.1995 pod N 60/95, darovacej zmluvy zo dňa 02.10.1997 N 268/97. Listina preukazujúce vlastnícke právo odporkyne boli predložené katastrálnemu úradu skôr ako listiny navrhovateľov. Takto vzniklo dvojité vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam, a preto je daný naliehavý právny záujem na danom určení. V závere uviedol, že odporkyňa neunesla dôkazné bremeno na preukázanie vlastníckeho práva jej matkou pred rokom 1940, kedy T. J. s manželkou a deťmi bol vysťahovaný do Maďarska.

Odporkyňa podala proti rozsudku odvolanie zdôvodnené ustanovením § 205 a § 205a OSP. Namietala odňatie možnosti konať pred súdom, keď súd vo veci rozhodol bez jej účasti na pojednávaní, na ktoré sa písomne ospravedlnila, vo veci konal potom, čo uznesením vyhlásil dokazovanie za skončené a nevykonal ňou navrhnuté dôkazy, preniesol dôkazné bremeno na ňu. Namietala nesprávne skutkové zistenia a postup súdu, ktorý posudzoval platnosť listín bez oprávnenia na takýto postup a nevysporiadal sa so všetkými jej argumentami.

V I. bode odvolania namietla nepreukázanie naliehavého právneho záujmu na danom určení, nestotožnila sa s dôvodmi rozhodnutia a poukázala na ustanovenie § 80 písm. c/ OSP a rozsudok NS SR 2 MCdo/20/2007. V II. bode vzhľadom na nepreukázanie naliehavého právneho záujmu na danom určení namietala nespĺnenie základných podmienok návrhu na začatie konania a procesný postup súdu spočívajúci vo vykonávaní dokazovania po vyhlásení uznesenia o skončení dokazovania, bez rozhodnutia o zrušení uznesenia o skončení dokazovania. V bode III. namietala nedostatočné vysporiadanie sa s aktívnou legitimáciou navrhovateľov na požadovanom určení, pretože žiadna predložená listina nezakladá ich vlastnícke právo a súd v odôvodnení rozhodnutia nevyslovil, z ktorej konkrétnej listiny, právneho úkonu alebo inej skutočnosti vyvodil vlastnícke právo navrhovateľov. V bode IV. uviedla, že ani jedna listina, o ktorú navrhovatelia opierali svoj nárok nebola vyznačená v katastri nehnuteľnosti a jej zápisu sa navrhovatelia nedomáhali ani na základe výmeru, ani na základe dedičských rozhodnutí. Vzhľadom na uplynutie 3 ročnej lehoty na uzavretie darovacej zmluvy zo dňa 21.12.1992 a osvedčenie notárky zo dňa 17.01.1996 bez zápisu v evidencii nehnuteľnosti sa v zmysle zákona č. 393/2000Z.z. a § 47 OZ prezumuje, že účastníci od zmluvy odstúpili. V bode V. namietala, že uvedeným rozsudkom sa navrhovatelia nestanú vlastníkami vymedzených vo výroku rozsudku ako celku. Navrhovateľka nadobudla nehnuteľnosť darovacou zmluvou, vlastnícke právo darykyne nebolo popreté a mal by sa obnoviť predchádzajúci stav. Navrhovatelia sa tak nestanú vlastníkami nehnuteľnosti. V tomto bode namietala, že súd za žalobcov zabezpečoval dôkazy a posúdil vec meritorne a až v závere sa zaoberal otázkou naliehavého právneho záujmu, čo bolo výhradne povinnosťou navrhovateľov. V bode VI. namietala neúplne zistený skutkový a právny stav, nedostatočné a nepresvedčivé odôvodnenie, keď súd neuviedol, z ktorých dôkazov a prečo pri rozhodnutí vychádzal, ktoré dôkazy nevykonal a prečo a ako sa s tým a namietanými rozpormi vysporiadal. V bode VII. namietala nerešpektovanie jej námietky, že navrhovatelia nezaplatili súdny poplatok z návrhu na začatie konania, a preto mal súd konanie zastaviť, pojednávanie v jej neprítomnosti dňa 21.07.2014, na ktoré sa s dostatočným časovým predstihom ospravedlnila a žiadala odročiť pojednávanie. Prvostupňový súd nerozhodol o späťvzati žaloby a zastavení konania v časti parcela č. 1407/31 - orná pôda o výmere 198 m², v ktorej navrhovatelia vzali žalobu späť.

V závere namietala skutkové zistenie prvostupňového súdu, ktorý vychádzal z výkazu nehnuteľného majetku T. J. nar. XX.XX.XXXX, ktorý nie je totožný s jej právnym predchodcom narodeným XX.XX.XXXX. Ďalej namietala, že na zozname vysídlených osôb sú aj osoby, ktoré Slovenskú republiku nikdy neopustili. Predpokladom prechodu majetku štátu môže byť iba konfiškačné rozhodnutie, ktoré v priebehu konania predložené nebolo. Z § 2 zákona č. 148/47 Sb., ktorý je vykonávacou vyhláškou zákona o výmene obyvateľstva toto rozhodnutie je podmienkou pridelenia majetku. Z prídelových listín nie je zrejmé, či boli doručené právnym predchodcom navrhovateľov, či nadobudli právoplatnosť a či orgán, ktorý ich vydal, bol na to splnomocnený, išlo o rôzne vyhotovenia výmeru bez predpísaných náležitostí, dátumom vydania, mena, funkcie osoby konajúcej za orgán, miesto a dátum vystavenia a podpis konajúcej osoby. Ani jedna listina nebola vkladuschopnou listinou. Krajský národný výbor nebol orgánom oprávneným konať vo veci pridelovania pôdy ani realizácie dvojstrannej dohody o výmene obyvateľstva. Preto spochybnila pravosť všetkých v spise sa nachádzajúcich prídelových listín, ich nulitosť s podozrením na spáchanie viacerých trestných činov. Ďalej namietala, že k nadobudnutiu vlastníckeho práva štátom v rozhodnom období dochádzalo až vkladom vlastníckeho práva na štát podľa zákona č. 215/1919 Sb. a zákona č. 90/1947 Sb. Súd považoval jej matku žijúcu na území Slovenska a W. J. za osoby vysťahované a podliehajúce konfiškácii. Argumentáciu súdu vo vzťahu

k výmerovým listinám považovala za neprijateľnú, bez opory vo vykonanom dokazovaní. Súd sa nevysporiadal s jej námietkou, že majetok prisťahovalca T. J. zanechaný v Maďarsku mal hodnotu 1180,40 Kčs a pridelené pozemky mali hodnotu 11 002 Kčs, teda nemohli byť pridelené bez povinnosti zaplatiť prídelovú sumu. Pozemky pred pridelením nemohli viesť do družstva. V spise na nachádzajú rôzne listiny o vnesení majetku do družstva právny predchodcami navrhovateľov bez špecifikácie a výmery pozemkov. Namietala terminológiu dvojitého vlastníctva, ktorú nedefinuje zákonná dikcia, poukázala na zákon č. 229/1991 Zb., ktorý mal prednosť pred všeobecnou úpravou, zákon č. 293/1992 Zb. podľa ktorého má osoba uvedená v osvedčení postavenie oprávneného držiteľa 10 rokov a je ich uplynutím sa stáva vlastníkom nehnuteľnosti na základe vydržania. V konaní bolo preukázané, že navrhovatelia počas 10 ročnej doby sa mohli domôcť podanou žalobou svojich tvrdení, po jej uplynutí ex lege natrvalo nadobudla vlastnícke právo. Súd sa nevysporiadal s nadobúdacím titulom jej právnej predchodkyne, ktorá nehnuteľnosti mala nadobudnúť podľa obyčajového práva tradíciou (odovzdaním). V rozsudku posudzoval vlastnícke právo jej matky, ktorá zomrela 15.10.1998 a opätovne rozhodoval nad rámec vlastných zákonných kompetencií v rozpore s § 19 OSP a § 7 OZ. Jej matka nemôže byť účastníčkou konania, dôkazné bremeno zaťažovalo navrhovateľov a nie ju. V závere odvolania namietala nevykonanie ňou navrhnutých dôkazov výsluchom svedkov, citovala rozhodnutia NS SR, Krajského súdu v Prešove a ÚS SR a žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil.

Navrhovatelia sa k odvolaniu písomne nevyjadrili.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 OSP) po zistení, že odvolanie bolo podané účastníkom konania a v zákonom stanovenej lehote (§ 201, § 204 ods. 1 OSP) a zistení, že odvolanie spĺňa náležitosti § 205 a nasl. OSP, preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa, byť viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 212 ods. 1 OSP) a skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvého stupňa, pretože odvolací súd nezistil výnimky v ust. § 213 ods. 2 - 7 (§ 213 ods. 1 OSP) bez nariadenia odvolacieho pojednávania a s verejným vyhlásením rozsudku (§ 214 ods. 2 v spojení s § 156 ods. 3 OSP) dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné. Prvostupňový súd správne zistil skutkový stav a vec správne posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 OSP potvrdil.

Podľa § 219 ods. 1 OSP, odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Ustanovením § 219 ods. 2 OSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvého stupňa a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd či i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvého stupňa, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvého stupňa, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvého stupňa.

Odporkyňa vo svojom odvolaní namietala, že súd prvého stupňa jej odňal možnosť konať pred súdom tým, že vo veci rozhodol bez jej účasti na pojednávaní, na ktoré sa písomne ospravedlnila, vo veci vykonával dokazovanie po vyhlásení uznesenia o skončení dokazovania, nevykonaní dokazovania výsluchom ňou navrhnutých svedkov, porušením zásady rovnosti účastníkov konania. Preto odvolací súd predtým ako pristúpil k meritórnemu prejednaniu odvolania, skúmal, či prvostupňový súd nezaťažil svoje konania vadou majúcou za následok zrušenie rozsudku.

Odňatím možnosti konať sa v zmysle § 221 ods. 1 písm. f) OSP rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia tých jeho procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva za účelom ochrany jeho práv a právom chránených záujmov.

Predmetnému dôvodu dovolania sú vlastné tri pojmové znaky: 1/ odňatie možnosti konať pred súdom, 2/ to, že k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu, 3/ možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Vzhľadom k tej skutočnosti, že zákon bližšie v žiadnom zo svojich ustanovení

pojmem odňatie možnosti konať pred súdom nešpecifikuje, pod odňatím možnosti konať pred súdom je potrebné vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorý znemožňuje účastníkovi konania realizáciu procesných práv a právom chránených záujmov, priznaných mu Občianskym súdnym poriadkom na zabezpečenie svojich práv a oprávnených záujmov.

O vadu, ktorá je z hľadiska § 221 ods.1 písm. f) OSP významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v prejednávanej veci nejde z dôvodu, že prvostupňový súd pri prejednávaní a rozhodovaní veci postupoval v súlade s právnymi predpismi a odporkyne neznemožnil uplatniť procesné práva priznané jej právnym poriadkom na zabezpečenie jej práv a oprávnených záujmov.

K odňatiu možnosti odporkyne pred súdom konať malo podľa jej názoru dôjsť tým, že prvostupňový súd napriek riadnemu ospravedlneniu neúčasti jej právnej zástupkyne na pojednávaní konanom dňa 21. júla 2012 vo veci pojednával a vyhlásil rozhodnutie.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

V zmysle čl. 38 ods. 2 prvej vety Listiny základných práv a slobôd (ústavný zákon č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd) každý má právo, aby jeho vec bola prerokovaná verejne, bez zbytočných prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Ak je toto konanie v rozpore s procesnými zásadami, porušuje ústavnoprávne princípy (II. ÚS 85/06). Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnym noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo že boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Pod spravodlivým súdnym procesom (fair hearing) sa v žiadnom prípade nechápe právo účastníka súdneho konania na preskúmanie toho, akým spôsobom vnútroštátny súd hodnotil právne a faktické okolnosti konkrétneho prípadu. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných právných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Z citovaných ustanovení ústavy a ústavného zákona vyplýva, že základným právom účastníka je, aby jeho vec bola prejednaná v jeho prítomnosti. Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednaná verejne a v jeho prítomnosti, zaručené čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, nemožno chápať tak, že by súd nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný účastníkovi poskytnúť priestor na uplatnenie tohto práva.

Občiansky súdny poriadok upravujúci postup súdu a účastníkov v občianskom súdnom konaní ústavou zaručené právo osobnej prítomnosti účastníka konania na súdnom konaní zabezpečuje tak, že ukladá súdu, ak zákon alebo osobitný predpis neustanovuje inak, aby nariadil na prejednanie veci samej pojednávanie, na ktoré predvolá účastníkov a všetkých, ktorých prítomnosť je potrebná, pričom predvolanie musí byť účastníkom doručené tak, aby mali dostatok času na prípravu, spravidla najmenej päť dní pred dňom, keď sa má pojednávanie konať, a mohli sa pojednávania aktívne zúčastniť (§ 115 ods. 2 OSP).

Podľa § 101 ods. 2 OSP súd pokračuje v konaní aj keď sú účastníci nečinní. Ak sa riadne predvolaný účastník nedostaví na pojednávanie, ani nepožiadala z dôležitého dôvodu o odročenie, môže súd vec prejednať v neprítomnosti takého účastníka; prihliadne pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy. Uvedené platí primerane i pre konanie na odvolacom súde (§ 211 ods. 2 OSP).

Z obsahu spisu vyplýva, že predvolanie na pojednávanie nariadené 21.07.2014 bolo doručené právnej zástupkyňi odporkyne 28.06.2014. Faxovým podaním doručeným súdu 16.07.2014 právna zástupkyňa ospravedlnila svoju neúčast' na pojednávaní z dôvodu nemožnosti zabezpečenia účasti odporkyne na pojednávaní a jej nesúhlas s prejednaním veci v jej neprítomnosti a jej objektívnu nemožnosť zúčastniť sa pojednávania. Odporkyňa v čase pojednávania z vážnych rodinných dôvodov bude zabezpečovať starostlivosť o maloletých vnukov, preto sa pojednávania nemôže zúčastniť. Zároveň dokladovala svoju nemožnosť zúčastniť sa pojednávania pre zmenu jej zdravotného stavu. Pripojila lekársku správu zo dňa 16.07.2014 z ktorej vyplýva, že má od rána silné bolesti hlavy, ramena. Teploty nemala, odmietla PN. V závere lekárka uviedla, že bez vlastného ohrozenia zdravia sa nemôže zúčastniť súdnych pojednávanií do ukončenia liečby. Na čl. 702 sa nachádza úradný záznam tajomníčky Okresného súdu o tom, že zástupkyňi odporkyne bol vydaný rovnopis právoplatného rozsudku vo veci sp.zn. 10C/261/2013 dňa 16.07.2014.

Ustanovenie § 101 ods. 2 OSP určuje dve podmienky, ktoré musia byť súčasne splnené, aby súd mohol vec prejednať v neprítomnosti účastníka alebo jeho zástupcu: riadne predvolanie účastníka (jeho zástupcu) a absencia žiadosti účastníka (jeho zástupcu) o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu. Z tohto predpokladu vychádza aj ustanovenie § 119 O.s.p., podľa ktorého pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov. Ak účastníkovi bráni určitá prekážka v účasti na pojednávaní, mal by z tohto dôvodu požiadať o odročenie pojednávania, pričom treba súdu oznámiť dôvod tejto žiadosti.

Dôležitý dôvod v zmysle § 101 ods. 2 OSP môže byť vyvodzovaný len zo skutočnosti, ktorá je vo vzťahu k prebiehajúcemu súdному konaniu a nariadenému pojednávaniu so zreteľom na všetky okolnosti vážna (svojou povahou znemožňujúca každému účastníkovi občianskeho súdneho konania za rovnakých okolností účast' na súdnom pojednávaní), súčasne ospravedlniteľná (všeobecne prijímaná ako odpustiteľná), nepredvídateľná (nepredvídaná alebo neočakávaná), neodvrátiteľná (neumožňujúca účastníkovi prijať opatrenie prekonávajúce príčinu neúčasti na pojednávaní) a náhla (vzhľadom na časové súvislosti nedovoľujúca účastníkovi uskutočniť kroky vedúce k jeho účasti na pojednávaní). Dôležitosť dôvodu, ktorým je odôvodňovaná žiadosť neprítomného účastníka o odročenie pojednávania (§ 101 ods. 2 OSP), posudzuje súd podľa okolností toho-ktorého prípadu.

S účinnosťou od 1. januára 2012 bolo do Občianskeho súdneho poriadku pojaté nové znenie ustanovenia § 119 podľa ktorého pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov (odsek 1). Účastník, ktorý navrhuje odročenie pojednávania, musí súdu oznámiť dôvod na odročenie pojednávania bez zbytočného odkladu po tom, čo sa o ňom dozvedel alebo odkedy sa o ňom mohol dozvedieť, alebo s prihliadnutím na všetky okolnosti ho mohol predpokladať. Návrh na odročenie pojednávania obsahuje najmä: a/ dôvod, pre ktorý sa navrhuje odročenie pojednávania, b/ deň, keď sa účastník o dôvode dozvedel, c/ ak je to možné, uvedenie elektronickej adresy, telefaxu alebo telefónu, na ktoré súd bezodkladne oznámi, ako návrh posúdil (odsek 2). Ak je dôvodom na odročenie pojednávania zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu, návrh na odročenie pojednávania musí obsahovať aj vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že zdravotný stav účastníka alebo jeho zástupcu neumožňuje účast' na pojednávaní. Za takéto vyjadrenie sa považuje vyjadrenie ošetrojúceho lekára, že účastník alebo

jeho zástupca nie je schopný bez ohrozenia života alebo závažného zhoršenia zdravotného stavu sa zúčastniť pojednávania (odsek 3).

Predmetné ustanovenie bolo pojaté do Občianskeho súdneho poriadku okrem iného aj za účelom zamedzenia obštrukcií účastníkov konania vyhybaním sa zúčastnenia na pojednávaní najmä v súvislosti so zdravotnými dôvodmi a ospravedlňovaním ich neúčasti (porovnaj príslušnú časť dôvodovej správy k zákonu č. 388/2011 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony).

Podľa prechodného ustanovenia § 372u k úpravám účinným od 1. januára 2012, na konania začaté do 31. decembra 2011 sa použijú predpisy účinné od 1. januára 2012.

Podľa § 2 zákona č. 1/1993 Z.z. o Zbierke zákonov Slovenskej republiky o všetkom, čo bolo v Zbierke zákonov uverejnené, platí domnienka, že dňom uverejnenia sa stalo známym každému, koho sa to týka; domnienka o znalosti vyhlásených všeobecne záväzných právnych predpisov je nevyvrátiteľná.

Žiadosť právnej zástupkyne odporkyne o odročenie pojednávania určeného na deň 21. 07. 2014z jej zdravotných dôvodov podľa odvolacieho súdu nepostačovala pre ospravedlnenie neúčasti právnej zástupkyne na pojednávaní. Na lekárskom ošetrení bola dňa 06.7.2014, v ten deň bola na Okresnom súde Komárno, teda cestovala zo sídla svojej advokátskej kancelárie v Nových Zámkoch do Komárna. Tvrdenie lekárky v správe, že bez ohrozenia vlastného zdravia sa nemôže zúčastniť pre zdravotný stav je v rozpore s potvrdením, že pacientka odmietla PN. Pokiaľ by bol jej zdravotný stav taký vážny, zrejme by ju ošetrojúci lekár konštatujúci ohrozenie zdravia v jej záujme vypísal na PN. Rovnako ospravedlnenie odporkyne, že sa nemôže zúčastniť pojednávania z dôvodu starostlivosti o maloleté deti, nie je dôvodom na odročenie pojednávania a nie je náhlou prekážkou. Preto prvostupňový súd v súlade s ustanovením § 101 ods. 2 OSP pojednával v neprítomnosti účastníkov konania, čím odporkyňa neodňal možnosť konať pred súdom.

Odporkyňa namietala v odvolaní vyhlásenie uznesenia o skončení dokazovania a následnom konaní bez zrušenia tohto uznesenia. Z obsahu spisu vyplýva, že prvostupňový súd na pojednávaní 23.11.2005 vyhlásil dokazovanie za skončené a odročil pojednávanie za účelom vyhlásenia rozsudku, na pojednávaní 13.02.2006 zrušil uznesenie o odročení pojednávania za účelom vyhlásenia rozsudku a vo veci ďalej konal. Súd vyhlásil procesné uznesenie o vyhlásení, skončení dokazovania, ktorým sa upravuje vedenie konania a týmito rozhodnutiami nie je viazaný. Preto sa prvostupňový súd v tejto časti nedopustil žiadne procesnej vady. Nedopustil sa ani vady spočívajúcej v nevykonaní dokazovania výsluchom svedkov navrhnutých odporkyňou a tvrdenie odporkyne, že na pojednávaní konanom 09.10.2006 žiadala výsluch svedkov nie je pravdivé. Na tomto pojednávaní žiadala doplniť dokazovanie listinnými dôkazmi zo spisu 9C 5/93 a uviedla, že v prípade potreby možno vypočuť týchto svedkov. Pokiaľ by aj výslovne žiadala výsluch svedkov, je vecou súdu, ktoré z navrhnutých dôkazov účastníkom konania vykoná, a ktoré nie(§ 120 ods.1 veta druhá OSP). Nevykonanie dôkazu navrhnutého účastníkom konania nie je vadou konania odnímajúcou účastníkovi možnosť konať pred súdom.

Odvolací súd preto nezistil žiadne vady konania namietané odporkyňou, preto vec meritórne prejednal.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil so zisteným skutkovým stavom súdom prvého stupňa a jeho právnym posúdením. Odporkyňa v odvolaní namietala procesný postup súdu, nesprávne zistený skutkový stav a nesprávne právne posúdenie. K procesným námietkam sa odvolací súd vyjadril vo vyššie uvedených dôvodoch. K jednotlivým odvolacím dôvodom odporkyne odvolací súd udáva:

Naliehavý právny záujem na danom určení navrhovateľa preukázali podaním žaloby a jej zmenou tým, že vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam nadobudli darovacou zmluvou v roku 1992, osvedčením o dedičstve v roku 1996 a právna predchodkyňa odporkyne si dala osvedčiť vlastnícke právo v roku 1994. Odporkyňa je zapísaná ako vlastníčka nehnuteľností, ku ktorým majú vlastnícke právo navrhovateľa, preto naliehavý právny záujem na danom určení je daný, čím sa prvostupňový súd správne vypořiadal v dôvodoch písomného rozhodnutia. Citované rozhodnutie odporkyne v dôvodoch odvolania je vytrhnuté z kontextu a poukaz na ustanovenie § 79 a nasl. OSP je v tejto časti irelevantné. Navrhovateľa

preukázali svoju aktívnu legitímáciu na danom určení Notárskou zápisnicou zo dňa 21.12.1992 N 170/92, ktorou nadobudla vlastnícke právo darovacou zmluvou navrhovateľka 1/ a osvedčením o vyrovnaní dedičských podielov zo dňa 16.01.1996 pod č.k. N 7/96. Námietka odporkyne, že negatívnym určením nebudú navrhovatelia zapísaní ako vlastníci nehnuteľnosti do katastra nehnuteľnosti a tým nie je daný naliehavý právny záujem na danom určení nie je daná. Všetci navrhovatelia nadobudli vlastnícke právo osvedčením o vyrovnaní dedičských podielov v roku v roku 1996 po nebohom T. J. zomrelom v roku XXXX v podiele 1/2 k celku a druhú časť nadobudla navrhovateľka do vlastníckeho práva darovacou zmluvou od matky F. J. v roku 1992. Rozhodnutím budú navrhovatelia zapísaní ako vlastníci nehnuteľnosti zdedenej po poručiťovi a v prípade nezapísania darovacej zmluvy sa obnoví stav pred darovacou zmluvou a vlastníčkou nehnuteľnosti zostane matka navrhovateľky.

Navrhovatelia sa domáhali nároku na základe výmeru o prídely do vlastníctva. V priebehu konania boli predložené viaceré netotožné výmery v dátumoch ich vydania a podpisoch oprávnených osôb, čo odporkyňa v priebehu konania namietala. Navrhovatelia na pojednávaní preložili originál výmeru na pojednávaní konanom dňa 28.02.2005 a jeho overenú fotokópiu založili do spisu. Z obsahu vyplýva, že Krajským národným výborom v Nitre pod č. 1198-51/1-240/1950 po dohode s Poverením pôdohospodárstva a pozemkovej reformy v Bratislave podľa zákona č. 148/1947 Sb. o opatreniach k prevedeniu československo-maďarskej dohody o výmene obyvateľstva bol vydaný výmer o prídely do vlastníctva T. J. a manž. F. rod. A., prisťahovalcom z Maďarska podľa dohody o výmene obyvateľstva medzi Československom a Maďarskom z obce X. na územie v Československu t. č. bytom Q. č. d. I-XXX. Do vlastníctva boli pridelené nehnuteľnosti v kat. území Q. zapísané v pozn. vl. č. 398, 582, 1276, 2826, 2827, 3181, 3251, 3429, 3718, 4268, 4895, 5033, 6348, v celkovej výmere 10kj.1554 S. Ďalej je doplnené 24.11.1961 prídelenie vo vl. č. 3251. Na strane 4 prídely je uvedené, že sa prídely podľa prílohy k zápisnici o odovzdaní majetku príslušenstvá a súčasti v pomere J. T. 1, F. J. 1. V bode III. je uvedené, že tento výmer je vkladnou listinou podľa § 11 zákona č. 90/1947 Sb. Krajský národný výbor dáva svoje svolenie k tomu, aby bolo vložené vlastnícke právo na základe tejto listiny ku prospechu prídelcom do vlastníctva. V bode VII. je uvedené, že úhradu - prídely cenu za poskytnutý prídely určí osobitným výmerom. Prídely cena má byť zaplatená FNO v Bratislave. Na prídely je pečiatka Krajského národného výboru a podpis, dátum 07. 12. rok nečitateľný.

Súčasťou je potvrdenie KNV v Nitre zo dňa 28.11.1961, že nehnuteľnosti uvedené v tomto výmere o prídely do vlastníctva z bývalého pozn. vlastníka boli skonfiškované podľa DBD a 108/1945 Sb, nar. č. 104/1945 Sb. v znení zákona č. 148/1947 Sb., dátum - rok 1948, pečiatka Krajského národného výboru a podpis. Pozemnoknižné usporiadanie podľa tohto vlastníckeho výmeru povoľuje sa prídelcovi podľa § 23 zákona č. 90/1947 Sb, dátum 28.11.1961, pečiatka Okresný národný výbor odbor finančný, ďalej pečiatka Okresného národného výboru, odbor finančný zo dňa 16. 04.1951o prihlásení k poplatku a pečiatka - vlastnícke právo č. 1693/60, ďalej nečitateľné.

Na čl. 133 sa nachádza rozhodnutie Finančného odboru rady KNV v Nitre číslo 160/1956-PS vo veci prídely T. J. v Q. I/XXX o výsledku ocenenia a účtovného porovnania prídeleného majetku výmerom zo dňa 02.06.1960 č. 1108/51/1/240/50, ktorý sa rovná hodnote nehnuteľného majetku zanechaného v Maďarsku, z toho dôvodu finančný odbor určuje, že nároky za zanechaný majetok v Maďarsku boli uspokojené a tým sa rušia všetky obmedzenia viaznuce na prídelenom majetku.

Prvostupňový súd sa v dôvodoch svojho písomného rozhodnutia vypořiadal s preloženými rozličnými listinami a svoje rozhodnutie o nadobudnutí vlastníckeho práva prídelcov založil na prídely zo spisu ČD 1693/61 opatrenom pečiatkou, podpisom a dátumom. Preto námietka odporkyne v odvolaní je v tejto časti nedôvodná a predložený výmer má všetky náležitosti vkladuschopnej listiny. Námietke odporkyne, že súd neskúmal právoplatnosť prídely a či bol vydaný orgánom na to splnomocneným, odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 2 ods. 1 zákona č. 148/1947 Sb. nariadenie vlády č. 30/1948 Sb. § 3 od. 3, z ktorého vyplýva, že náhrada sa poskytuje z majetku presťahovaných Maďarov do vlastníctva oprávnených prisťahovalcov (náhradový prídely) a § 6 o prídelení do vlastníctva na podklade predbežného prídely plánu, § 9 o odovzdaní jednotlivých prídely podstát do vlastníctva, prípadne do dočasného užívania a § 10 zakladajúci príslušnosť osídľovacieho úradu. Prvostupňový súd na strane 10 rozsudku uviedol celú postupnosť a právomoc jednotlivých štátnych orgánom o rozhodovacej právomoci. Odporkyňa iba všeobecne, bez uvedenia, v čom je nesprávny právny názor prvostupňového súdu v tejto časti a kto mal podľa nej rozhodnúť, ani neuviedla. V zmysle citovaných zákonov sa vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nadobúdalo rozhodnutím, preto tvrdenie odporkyne,

že nemohlo vzniknúť, lebo nebolo zapísané do pozemkovej knihy nie je správne. Prídel o vlastníckom práve obsahuje intabulačnú klauzulu, k prevodu vlastníckeho práva dal súhlas Okresný národný výbor finančný odbor. Za účinnosti zák. č. 141/1950 Zb., ak bol na zamýšľaný prevod daný súhlas ONV podľa ust. zákona č. 65/1951 Zb., ak to bolo potrebné, dochádzalo k prevodu vlastníckeho práva už samotnou zmluvou, ak nevyplývalo z osobitných predpisov iné. Skutočnosť, že technicky nedošlo k jeho zápisu vinou štátnych orgánov, nič nemení na postavení prídelcov ako vlastníkov nehnuteľností.

Odporkyňa v priebehu konania poukazovala nevystaňovanie niektorých rodinných príslušníkov jej právnej predchodkyne do Maďarska. Z výsledkov vykonaného dokazovania však jednoznačne vyplýva, že bol do Maďarska presťahovaný T. J. s manželkou J. a deťmi. J. bola jeho druhá manželka, prvá manželka bola G., zomrela XX.XX.XXXX. Po nej boli prededené nehnuteľnosti, ktoré nie sú predmetom sporu. Predmetom sporu sú nehnuteľnosti, ktoré v čase vysídlenia patrili do výlučného vlastníctva T. J., ktorý bol vystaňovaný a nehnuteľností, ktoré mu patrili v polovici, pretože druhá polovica patrila jeho prvej manželke. Pozemky v čase presídlenia nepatrili deťom T. a jeho prvej manželky, ako to nesprávne namietala odporkyňa. Súd nie je oprávnený skúmať platnosť výmeru, môže skúmať iba jeho nulitnosť, t.j., či bol vydaný orgánom na to kompetentným a či obsahuje podstatné náležitosti. Chýbajúci dátum na výmere nezakladá jeho neplatnosť. Ak správny orgán vydal rozhodnutie o výmere, musel sa zaoberať predtým otázkou vysídlenia právnych predchodcov odporkyne, preto námietka odporkyne v terajšom konaní je bezpredmetná.

Odporkyňa v odvolaní namietala nedostatočne zistený skutkový stav a dátum narodenia jej otca, ale na pojednávaní odmietla uviesť akékoľvek informácie o svojom otcovi.

Predmetom konania je určene, že odporkyňa nie je vlastníčkou sporných nehnuteľností. Preto správne prvostupňový súd podrobil preskúmaniu nadobúdacie tituly, na základe ktorých je zapísaná na listoch vlastníctva ako vlastníčka nehnuteľností.

Na čl. 9 sa nachádza rozhodnutie Okresného úradu v Komárne, odbor pozemkový, poľnohospodárstva a lesného hospodárstva č. 160/941/96/1-F zo dňa 18.12.1996, ktorým nepriznal právnej predchodkyne odporkyne vlastnícke právo k sporným pozemkom a Krajský súd v Nitre napadnuté rozhodnutie dňa 30.04.1999 ako vecne správne potvrdil. Z obsahu odôvodnenie rozhodnutia vyplýva, že právna predchodkyňa odporkyne J. Y. si uplatnila nárok v zmysle zákona č. 229/1991 Zb. Jej rodičia boli vysídlení do Maďarska v zmysle zákona č. 148/1947 Sb. a majetok im bol konfiškovaný podľa predpisov o konfiškácii vydaných na Slovensku po 29.08.1948, bol vydaný výmer č. 1198-51/I-240/1950 pre hospodársku jednotku J. T. Navrhovateľka tvrdenie u údajnom darovaní v roku 1940 rodičmi a súrodencami ničím nepreukázala a zatajila ich presídlenie do Maďarska. Nepreukázala vlastnícke právo, ktoré mala nadobudnúť darom. V závere uviedol, že pokiaľ ide o združené pozemky do JRD, člen bol povinný združiť všetku pôdu, ktorú užíval, bez ohľadu na to, kto bol jej vlastníkom. Ani vloženie pozemkov do spoločného družstevného hospodárenia nie je dôkazom o vlastníctve k pozemkom osoby, ktorá ich združila. Navrhovatelia neboli účastníkmi konania. Právna predchodkyňa napadla rozhodnutie pozemkového úradu, ktorý bol účastníkom konania a druhým účastníkom konania bol AGRORENT a.s., Nesvady, od ktorého sa domáhala vydania nehnuteľnosti. Súd v danom konaní riešil vlastnícke právo odporkyne a dospel k záveru, že nie je vlastníčkou nehnuteľnosti. Napriek tomu, že podala návrh na pozemkový úrad 31.12.1992, z tých istých dôvodov si dala osvedčiť vlastnícke právo notárskou zápisnicou o vydaní osvedčenia dňa 17.02.1994 pod č.k. N 8/94 podľa zákona č. 293/1992 Zb.

Podľa § 2 ods. 1 zák. č. 293/1992 Zb. v znení do 30. novembra 2000 na základe osvedčenia notára (ďalej len "osvedčenie") vydaného za podmienok uvedených v tomto zákone sa v evidencii nehnuteľností zapíše za vlastníka nehnuteľnosti osoba uvedená v tomto osvedčení.

Podľa § 2 ods. 2 zák. č. 293/1992 Zb. v znení do 30. novembra 2000 ak do 10 rokov odo dňa zápisu do evidencie nehnuteľností podľa odseku 1 neuplatní na súde alebo v konaní o pozemkových úpravách vykonávaných z dôvodu usporiadania vlastníckych a užívacích pomerov vlastnícke právo k nehnuteľnosti takto zapísanej iná osoba, stáva sa zapísaná osoba vlastníkom zapísanej nehnuteľnosti na základe vydržania; to platí aj pre prípad, keď nehnuteľnosť v tejto lehote bola prevedená na inú osobu, než ktorá je uvedená v osvedčení.

Podľa § 2 ods. 3 zák. č. 293/1992 Zb. v znení do 30. novembra 2000 po dobu uvedenú v odseku 2 má osoba zapísaná v evidencii nehnuteľností alebo nadobúdateľ zapísanej nehnuteľnosti postavenie oprávneného držiteľa.

Podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

Účelom zákona č. 293/1992 Zb., účinného od 11. júna 1992, bolo okrem iného upraviť podmienky a postup pri zápise neevidovaných vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam (§ 1 písm. a/). Cieľom tejto právnej úpravy bolo usporiadanie neevidovaných právnych vzťahov k nehnuteľnostiam v urýchlennom a pokiaľ možno najmenej formálnom konaní. Tento cieľ bol reakciou na skutočnosť, že vtedajšia evidencia nehnuteľností neodrážala skutočné vlastnícke pomery k nehnuteľnostiam. Postup a podmienky zápisu za vlastníka do evidencie nehnuteľností upravovala druhá časť uvedeného zákona v § 2 až § 9.

Citované ustanovenie § 2 ods. 1 zák. č. 293/1992 Zb. umožňovalo, aby na základe notárskeho osvedčenia o držbe (vydaného za podmienok stanovených zákonom) sa v evidencii (v katastri) nehnuteľností zapísal za vlastníka nehnuteľnosti ten, kto bol uvedený v tomto osvedčení. Podľa odseku 2 tohto ustanovenia ak do desiatich rokov od zápisu neuplatní v konaní na súde alebo v konaní o pozemkových úpravách vlastnícke právo iná osoba, stáva sa zapísaná osoba vlastníkom na základe vydržania. Zároveň v zmysle § 2 ods. 3 uvedeného zákona zapísaná osoba nadobudla postavenie oprávneného držiteľa, a to po dobu desiatich rokov od zápisu, pričom toto ustanovenie odkazovalo na § 129 a nasl. Občianskeho zákonníka (o držbe a právnej držbe).

Novelou vykonanou zákonom č. 393/2000 Z.z. boli s účinnosťou od 1. decembra 2000 zo zák. č. 293/1992 Zb. vypustené ustanovenia § 2 až § 9. Právne postavenie osôb zapísaných v katastri za vlastníkov nebolo novelou výslovne riešené.

Ustanovenie § 2 ods. 2 zák. č. 293/1992 Zb. bolo vo vzťahu k § 134 Občianskeho zákonníka špeciálnou úpravou, ktorá umožňovala vydržanie ako originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva za jednoduchších podmienok, než aké stanovovala všeobecná úprava.

Vydržanie vlastníckeho práva podľa § 2 ods. 2 zák. č. 293/1992 Zb. vyžadovalo splnenie podmienok, a to že išlo o osobu zapísanú v katastri nehnuteľností za vlastníka na základe notárskeho osvedčenia o držbe, a že do desiatich rokov od zápisu tejto osoby neuplatnila vlastnícke právo k nehnuteľnosti v konaní na súde alebo v konaní o pozemkových úpravách iná osoba. Zrušenie uvedeného ustanovenia k 30. novembru 2000, t.j. po ôsmich rokoch a šiestich mesiacoch od jeho účinnosti, malo za následok, že u žiadnej osoby zapísanej v katastri nehnuteľností za vlastníka na základe notárskeho osvedčenia o držbe, nemohlo dôjsť k završeniu podmienok vydržania podľa tejto špeciálnej úpravy (pre neuplynutie desaťročnej doby plynúcej odo dňa zápisu za vlastníka).

Tým však nebola u takejto osoby dotknutá možnosť vydržania vlastníckeho práva splnením podmienok vydržania vyplývajúcich z § 134 Občianskeho zákonníka. Týmto podmienkami boli : a/ spôsobilý predmet vydržania, b/ oprávnená držba a c/ nepretržité trvanie právnej držby po dobu desiatich rokov, ak išlo o nehnuteľnosť. Podmienka právnej držby bola u osoby zapísanej v katastri nehnuteľností za vlastníka na základe notárskeho osvedčenia o držbe splnená bez ďalšieho. Vyplývala zo zákona ako právny účinok zápisu notárskeho osvedčenia o držbe do katastra nehnuteľností. Takáto osoba nadobudla totiž postavenie oprávneného držiteľa, zaručené po dobu desiatich rokov odo dňa zápisu do katastra. Zrušenie ustanovení, na základe ktorých takéto postavenie získala, nemalo na vznik a trvanie práva právnej držby žiaden vplyv.

Osvedčenie o vlastníctve bolo vydané 17.02.1994. Po dobu 10 rokov mala mať právna predchodkyňa navrhovateľky postavenie právnej držiteľky, ktoré sa jej malo zmeniť na vlastníctvo 17.2.2004 . Zomrela XX.XX.XXXX, teda pred uplynutím 10 ročnej vydržacej lehoty. Navrhovatelia podali žalobu na súd 20.01.2000, v ktorej uplatnili svoje vlastnícke právo k nehnuteľnosti. Tým došlo k prerušeniu plynutia vydržacej doby. Podľa názoru odvolacieho súdu právnej predchodkyňi odporkyne ani nemohla začať plynúť vzhľadom na rozhodnutie pozemkového úradu o nepriznaní vlastníckeho práva a rozhodnutie KS v Nitre.

Osvedčením podľa § 63 zákona č. 323/1992 Zb. zo dňa 03.04.1995 pod N60/1995 si dala J. Y., matka odporkyne osvedčiť ďalšie nehnuteľnosti, ktorých predmetom konania je parc. č. 4354 roľa o výmere 2021 m². Ani v danom prípade nemohla splniť podmienky vydržania vlastníckeho práva pre nesplnenie

podmienok vydržania ustanovených zákonom,(nadobúdaci titul, vstup do držby, oprávnená držba po celých 10 rokov) pre vyššie prebiehajúce konania.

Odporkyňa svoje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam odvodzovala od darovacej zmluvy zo dňa 02.10.1997 spísanou u notárky J. Kvasnovskej po N 268/97, ktorou nadobudla do vlastníctva nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXXX v celosti, na LV č. XXXX, 2758 v 1-ici. Z vyššie uvedených dôvodov je potrebné vyodiť jediný záver, že J. Y. nikdy nenadobudla vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam titulom vydržania a preto navyše nemohla na odporkyňu previesť vlastnícke práva vo väčšom rozsahu ako v skutočnosti mala. R. tak urobila, je darovacia zmluva uzavretá medzi ňou a odporkyňou v časti týkajúcej sa predmetnej nehnuteľnosti neplatná (§ 39 Občianskeho zákonníka). Absolútne neplatný právny úkon nespôsobí právne následky ani v prípade , že na jeho základe už bolo kladne rozhodnuté o vklade vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností. Nebolo v konaní sporné , že k vkladu vlastníckeho práva na odporkyňu k nehnuteľnosti došlo na základe darovacej zmluvy (nadobúdacieho právneho titulu) uzavretej s J. Y.. Odporkyňa nemohla nadobudnúť nehnuteľnosť ani titulom vydržania, pretože si nemohla započítať vydržaciú lehotu právnej predchodkyne pre vyššie uvedené dôvody a sama žiadnu podmienku vydržania nespĺnila. Preto je námietka v odvolaní, že navrhovatelia v 10 ročnej lehote nepodali návrh proti vydržaniu vlastníckeho práva, a preto sa stala jej právna predchodkyňa vlastníčkou nehnuteľnosti bez obmedzenia jej vlastníckeho práva je vo vzťahu k 10 - ročnej lehote pre vydržanie v zmysle § 134 Občianskeho zákonníka právne irelevantná, keďže táto lehota so zreteľom na nedostatok dobromyseľnosti ani nemohla začať plynúť a vyplýva z nepochopenia zákona č. 232/1992 Zb.

Vydržanie je osobitný originálny spôsob nadobudnutia vlastníckeho práva zo zákona (§ 129 až § 134 Občianskeho zákonníka), ktoré vzniká splnením zákonom požadovaných predpokladov . Musí ísť o spôsobilý predmet vydržania (predmetom vydržania môže byť každá vec, ktorá môže byť predmetom vlastníctva), držba musí byť oprávnená t. j. musí ísť o faktické ovládanie veci alebo vykonanie práva, musí ísť o vôľu nakladať s vecou alebo s právom ako so svojim a musí byť dobrá viera, že oprávnenému držiteľovi patrí vec (alebo právo) a držba musí byť nepretržitá počas celej zákonom stanovenej doby, do zákonom stanovenej doby sa započítava aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca (u nehnuteľných vecí je vydržacia doba desaťročná).

Dobrá viera (ako predpoklad oprávnenej držby) je presvedčením nadobúdateľa , že nekoná bezprávne, keď si prisvojuje určitú vec. Iba samotná detencia k vydržaniu nestačí. Okolnosti, ktoré svedčia záveru o existencii dobrej viery sú okolnosti týkajúce sa aj právneho dôvodu nadobudnutia (právneho titulu), teda okolnosti svedčiace o poctivosti tohto nadobúdacieho titulu. Posúdenie toho, či držiteľ je so zreteľom na všetky okolnosti v dobrej viere, že mu vec patrí, je nutné posudzovať nielen zo subjektívnych predstáv držiteľa, ale i z objektívnych hľadísk viažucich sa k právnomu dôvodu (právnomu titulu), z ktorého sa odvodzuje vznik práva. Dobrá viera znamená presvedčenie nadobúdateľa, že nekoná bezprávne, ak si určitú vec prisvojuje. Pri skúmaní existencie dobrej viery treba preto zohľadniť konkrétne právne, ale aj skutkové okolnosti prípadu spojené s prevodom nehnuteľnosti - viažuce sa k nadobúdaciemu titulu . Treba pritom vziať do úvahy , či držiteľ pri bežnej opatrnosti , ktorú možno vzhľadom na okolnosti a povahu prejednávanej veci po každom vyžadovať, nemal po vydržaciú dobu dôvodné pochybnosti o tom, že mu vec alebo právo patrí.

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie založil na vlastníckom práve navrhovateľov nadobudnutom ich právnymi predchodcami na základe výmeru a nepreukázaní vlastníckeho práva odporkyne. Odvolací súd sa s jeho skutkovým zistenom a právnym názorom stotožnil, a preto rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.